

proseči s pogledom ljudske ljubezni, bratovskega usmiljenja, božjega milosrčja. — Njihovo žalostno bitje jim bo še težje, kedar pride zimski čas, ker zoper zimske nadloge ne brani nobena streha, ne zakriva nobena cunja, ne krepi nobena jed. — Pustimo vladam modrosti in vesti ljudi, naj poskušajo vse mogoče storiti, kako da bi stalno na bolje obrnili njihovo prihodnjo osodo; al mé žene, zložimo se, da priskočimo v pomoč njihovi sedanji žalosti. Naši glasovi ne bodo ostali brez vspeha, ampak odjeknili bodo v srcu vsake matere, vsake neveste, vsake hčeri. Če nás tudi previdnost božja ni namenila za to, da ravnamo z osodami ljudstev, vendar nas je obilno nadarila s tem, da nam je podelila sladko opravilo, olajševati ljudska trpljenja iz zgolj ljubezni, usmiljenja in požrtvovanja.

V ta namen so mislile podpisane, da so dolžne razglasiti se za predvodnice združbe, ki bi skrbela na vse mogoče načine, kako da bi se vsaj nekoliko zboljšal nesrečni stan teh žalostnih beguncev.

Vsaka kakoršna koli pripomoč v denarji, ki se ali izroči le na enkrat, ali pa daje na obroke, dokler revežem ne bo dopuščeno vrniti se k svojim domačim ognjiščem, — vsaka kakoršna koli obleka, da se ž njo pokrijejo, — vsaka kakoršna koli jed, ki jih more nasititi, — vsako kakoršno koli pohištvo ali posoda, ki bi mogla služiti materam nesrečnih otročičev, — vse, vse bode sprejeto od podpisanih z enako hvaležnostjo, ter hitro in skrbno razdeljeno.

Privoljenje dotičnih oblasti drugzega ne bo moglo storiti, kakor to, da potrdi podvzetje, katero bo imelo svoje plačilo v zadovoljnosti svoje duševnosti, v hvaležni solzi tistih, ki bodo prejemale dobrodelstva; v blagoslovu tistega Boga, ki je razglasil ljubezen do bližnjega za poglavitno podlogo krščanske vere.

V Dubrovniku 20. avgusta 1875.

Ana Banac, Joza pl. Bersa, Toda Bošković, Dragojla pl. Giulli, Fila Fabrović, Ana grofica Pucić (omožena) za Gjorgjića, Mila Grkavac, Dragojla Kaznačić, Ivanka baronica Lichtenberg, Matilda pl. Saraka, Ora Šarić, Križa Serragli, Luca Zore.

Mnogovrstne novice.

* *Nova silno važna najdba* se obeta svetu z mašino, ki jo je iznašel jezuit P. Martin Egger, da bode elektromagnetizem nadomestoval vodni sopar, ki zdaj goni vozove po železnicah, parobrode itd. Ta mož je duhtal to reč skozi 15 let, in izduhtal jo je tako dobro, da Dunajska akademija za znanosti in umetnosti je veliko vrednost te najdbe s tem pripoznala, da je iznajdeniku znamenito podpora za to dala, da popolnoma more dovršiti svoj elektrometer, ki se bo poslal v prihodnjo razstavo v Filadelfijo. Ako se posreči gosp. Egger-ju, prav praktično osnovati to mašino, v kateri bosta le elektrika in pa magnetizem svojo neizmerno moč razvijala, ne bode treba ne drv, ne premoga, ne vode, iz katerih se zdaj dela par (sopar). Gospod Egger je Tirolec, še mlad mož (43 let star), od leta 1852 jezuit, od leta 1866 duhoven, ter je zdaj profesor matematike in fizike na privatni gimnaziji v Mariascheinu na Českem.

* *Največa mesta* na svetu so: London s 3 milijoni in 800.000 dušami, Sučan v Kini z 2 milijonoma, Pariz z 1 milijon in 851.792, v Kini Peking čez 2½ milijona, Čan-čan-fu, Han-čan-fu, Sangtan, Singnan-fu in Canton povsod po 1 milijon duš; Novi-Jork v severni Ameriki z 942.292, Dunaj z 902.000, Berlin z 830.000, Hongkong v Kini z 800.000, Kalkuta v Indiji z 1 milijonom, Filadel-

fija v Ameriki z 940.000, Petrograd z 667.563, in Moskva z 611.960 stanovalci.

* *Asentirana dekleta.* V Lipi v Temešvarski županiji v Banatu ima zdaj nek Rumunsk sodnik tožbo zato, ker z njegovo in popovo pripomočjo je 5 fantov pri rojstvu v krstne bukve zapisanih bilo za dekleta. Zgodilo se je pa tako-le: Stariši so želeli svoje fante vojaščine oprostiti s tem, da so jih dali v krstne bukve za dekleta vpisati. Ta goljufija je prišla zdaj na dan, in 26 let stara in omožena dekleta — ker so možki — so bila za vojaški stan popolnoma sposobna spoznana in asentirana.

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

IV.

Policijski komisar.

(Dalje.)

Tu nama sin, ves skesan, še enkrat pové, kako so igrali in da je tujec, ki je imel zlate prstane, zlato dolgo urno verižico in je bil sploh lepo oblečen, pri igri le gledal, da se pa za-nj ni nihče dosti menil, kajti prepričani so bili vsi, da je zanesljiv, ker drugače bi ne bil dobil vstopnice in brez te ne mogel priti v igralno sobo. Ko je povedal, kdo da je, je bil vsak preveč prestrašen, nekateri so celó iz sobe smuknili, ker vsak je vedel, da denar, kar ga je na mizi, je zgubljen. Zlasti on (sin) je bil ves preplašen in komaj vedel, kaj se je godilo. Še le ko je komisar, zapisavši nekatera imena, hotel iti z denarjem, mu je v obraz pogledal.

„Kakošen je bil ta obraz?“ praša moj prijatelj. „Je bil li meni podoben?“

„Nikakor,“ odgovori sin in skuša popisati tujca, kolikor mu je v spominu ostal.

„Kako je govoril?“ prašam jaz.

„Nemški. Zavijal pa je bolj po prusko, kolikor se spominjam.“

Meni šine misel v glavo. Kaj ko bi bil ta goljuf tisti človek, zarad katerega je nam došel telegram! V telegramu je bilo povdarjano, da govori široko prusko narečje in tudi to, kar je vedel sin povedati o njegovi vnanjosti, se je vjemalo s telegrafičnim popisom hudodelnikov osebe.

„Vi ste bili strašno osleparjeni, prijatelj“, rečem slednjič, „kajti gotovo je, da se je splazil predrzen človek v družino in si prilastil denar. Naša naloga bo, iskati ga in če ga zasačimo in ima denar še, ga boste nazaj dobili.“

„Jaz dam 1000 gold. tistemu, kdor ga zasači“, pristavi oče naglo.

„Dobro“, odgovori komisar, „to bo naše ljudi spodbujalo. Kar se tiče mene in mojega prijatelja preiskalnega sodnika, bova že brez tega storila vse, kar je v najini moči, da ga zasačiva.“

Po teh besedah greva. Moj prijatelj se podá urno v svojo pisarnico, skliče svoje ljudi, jim razloži vso reč in tudi omeni 1000 gold., katere je trgovec obljubil tistemu, ki hudodelnika zasači, ter jih razpošlje na vse strani; ravno tako žandarje po okolici. Tudi sam se napoti po mestu ogledovat in opazovat.

Po vsem tem je prišla ta reč v področje kazenske sodnije in predsednik jo je izročil meni, ker mi je bila kolikor toliko že znana. Jaz sem se je hitro in z vso marljivostjo poprijel in izpraševal vse one, ki so bili